

Mgr. Jiří Mulač, advokát

č. osvědčení ČAK13716, IČ 73628867

*sídlo: Riegrova 2668/6c, 370 01 České Budějovice
fax: 386102659*

*tel.: 386102651, 723123383
e-mail: mulac@ak-mulac.cz*

**Krajský soud v Českých Budějovicích
Úsek správního soudnictví**

Žalobce: _____, nar. _____, bytem _____

zastoupený Mgr. Jiřím Mulačem, advokátem v Českých Budějovicích, Riegrova 2668/6c

Žalovaný: ředitel Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru, Lannova tř. 193/26, 370 01 České Budějovice

Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2017, č.j. ŘKŘ-11101/2017

Datovou schránkou

Příloha:

Plná moc

Opis napadeného rozhodnutí

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 11. 2017, č.j. ŘKŘ-11101/2017, podle ust. § 190 odst. 8 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů („zákon“) po předchozím projednání v senátu poradní komise žalovaného ve věci žalobce zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru č.j. KRPC-76305-59/ČJ-2013-0200VO ze dne 26. 4. 2016, rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru č.j. KRPC-49655-15/ČJ-2016-0200VO ze dne 26. 7. 2016 a výrokem I. a II změnil výroky obou citovaných rozhodnutí, kdy nicméně z věcného hlediska pouze upřesnil stávající výrok o nepřiznání žalobcem požadované náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě a k další neschopnosti ke službě, neboť tato neschopnost ke službě nebyla v příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. června 2013, který utrpěl žalobce během služební tělesné přípravy při nácviku donucovacích prostředků, a za který byla rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku ze dne 8. 4. 2014, č.j. KRPC-76305-16/ČJ-2013-0200VO podle ust. § 100 zákona přiznána odpovědnost bezpečnostního sboru v rozsahu 100 %, kdy pro přiznání náhrad nebyla splněna podmínka, že další neschopnost ke službě byla z důvodu téhož služebního úrazu, a dále náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě a jednorázové odškodnění, neboť služební poměr skončil z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, která nebyla v příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. června 2013, který utrpěl žalobce během služební tělesné přípravy při nácviku donucovacích prostředků, a za který byla rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku ze dne 8. 4. 2014, č.j. KRPC-76305-16/ČJ-2013-0200VO podle ust. § 100 zákona přiznána odpovědnost bezpečnostního sboru v rozsahu 100 %, kdy pro přiznání náhrad nebyla splněna zákonná podmínka, že služební poměr skončil z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby v důsledku služebního úrazu.

Toto rozhodnutí žalovaného bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 16. 11. 2017.

Žalobce se cítí být přímo zkrácen na svých subjektivních veřejných právech napadeným rozhodnutím, když nesouhlasí s posouzením odborných předběžných otázek, a to konkrétně příčinné souvislosti služebního úrazu ze dne 5. 6. 2013 s pozbytím zdravotní způsobilosti a příčinné souvislosti (totožnosti) důvodu další služební neschopnosti ve vztahu k služebnímu úrazu ze dne 5. 6. 2013. Žalobce dále nesouhlasí se skutkovými závěry ohledně událostí při služebním úrazu, resp. nedostatečné míry objasnění rozhodných událostí.

Z hlediska předcházejících řízení je nutné zmínit, že pro účastníky je s účinky pravomocného rozhodnutí již jednoznačně určeno, že

- za služební úraz ze dne 5. června 2013, který utrpěl žalobce během služební tělesné přípravy při nácviku donucovacích prostředků, byla rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku ze dne 8. 4. 2014, č.j. KRPC-76305-16/ČJ-2013-0200VO podle ust. § 100 zákona přiznána odpovědnost bezpečnostního sboru v rozsahu 100 %,
- rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 21. 10. 2015, č.j. ŘKŘ-3493/2015 byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, kdy služební poměr skončil dnem doručení rozhodnutí, tedy dnem 21. 10. 2015.

Žalobce přitom konstatuje, že dle jeho názoru byla otázka příčinné souvislosti posuzována v rámci řízení, kde podle ustálené judikatury takové zkoumání má přicházet v úvahu, kdy mimo jiné nebylo žádným způsobem závazné, jak se k této příčinné souvislosti vyjádřil žalovaný v rámci odůvodnění dřívějších rozhodnutí, plně přezkoumatelný je taktéž dřívější lékařský posudek a jeho závěry, které nemají povahu správního rozhodnutí (srov. závěry Nejvyššího správního soudu ze dne

18. 1. 2017, č.j. 6 As 146/2016-26, rozsudek Krajského soudu v Ústí na Labem ze dne 23. 5. 2016, č.j. 15 A 109/2013-59).

Z hlediska posouzení příčinné souvislosti nejprve (nesprávně) vycházel prvostupňový služební funkcionář s názoru, že absence příčinné souvislosti je prokazována opatřenými podklady (předchozí rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru a lékařský posudek) s tím, že žalobce nijak neprokázal, že tato příčinná souvislost založena byla. V tomto lze odkázat na stanoviska prvostupňového služebního funkcionáře.

Již v řízení u prvostupňového orgánu nicméně žalobce navrhol, že otázka posouzení příčinné souvislosti závisí na odborných znalostech, je zapotřebí znaleckého posudku a jeho zpracování opakovaně navrhol. Protože bylo zpracování znaleckého posudku odmítnuto, zadal jeho zpracování sám žalobce a následně jej poskytl dne 15. 12. 2016 funkcionáři.

Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný tímto posudkem neprovedl důkaz, vycházel z úvah, že tento posudek je řádným posudkem, obsahujícím všechny zákonné náležitosti, ohledně kterého se má při provádění vycházet ze stejných zásad jako při znaleckém posudku ustanoveného znalce. Senát se však dle výslovného odůvodnění (bez provedení důkazu tímto posudkem) zabýval otázkami, zda jsou závěry posudku náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu a dále uvádí, že nebyl oprávněn přezkoumávat věcnou správnost, proto zkoumal, zda byl posudek vypracován znalcem z příslušného oboru, kdy s odkazem na závěry Krajského soudu v Praze sp. zn. 45 A 18/2014 má za to, že vhodným je znalec se znaleckou činností v základním oboru zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání a posudkové lékařství.

Žalobce již na tomto místě namítá, že odkaz na věc projednávanou u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 A 18/2014 a jeho domnělé závěry je významně zavádějící. Nelze přehlížet, že v této věci byla sice projednávána meritorně obdobná situace, ovšem za zcela odlišné procesní situace, neboť účastníkem předložený posudek vůbec nebyl znaleckým posudkem, ale toliko listinným důkazem, navíc zde existovaly významné pochyby již na základě absence odůvodnění znaleckého posudku a vysoce nestandardního chování znalce, na jehož podkladě soudy měly důvodné pochybnosti o objektivitě a nestrannosti znalce. Ostatně Nejvyšší správní soud v rámci přezkumu po podané kasační stížnosti již své závěry (srov. rozsudek ze dne 26. 4. 2017, č.j. 8 As 92/2016-35) vůbec nezakládá na nedostatku odborné způsobilosti, ale výlučně na shora uvedených obecných závěrech.

Pokud tedy žalovaný s tímto odkazem zadala revizní znalecký posudek, jde zjevně toliko o účelové odůvodnění, ve skutečnosti jde spíše o libovůli, nepřipustné posouzení odborných otázek senátem žalované. Sluší se zdůraznit, že doc. MUDr. Vorel je vysoce uznávaným, erudovaným a zkušeným znalcem, který ve skutečnosti z hlediska své odbornosti mohl zpracovat posudek v projednávané věci, posudek skutečně obsahuje veškeré zákonné náležitosti (jak poněkud protichůdně konstatuje v odůvodnění žalovaný), ostatně i závěr znalce je náležitě, úplně a logicky odůvodněn, má taktéž úplné podložení v konkrétních nálezech.

Závěr žalovaného, že doc. MUDr. Vorel neměl znaleckou odbornost, se dle názoru žalobce vymyká zásadám dokazování znaleckým posudkem. Dle názoru žalobce nejde v projednávané věci o posouzení klinického stavu a způsobilosti k službě, jak uvádí žalovaný, a v žádném případě není dle názoru žalovaného ani žádná specifická lékařská disciplína, která by výlučně mohla posuzovat, zda jsou následky – zdravotní újma v příčinné souvislosti s konkrétním úrazovým dějem (v daném případě byla navíc již služební neschopnost pravomocně posouzena bez možnosti odlišného závěru). Tato logika by ostatně zcela popřela dlouholetou praxi civilních soudů, kde je v rámci pracovních úrazů taktéž posuzována příčinná souvislost mezi úrazem a následkem - zdravotní újmou, a to jako odborná otázka, k níž se mimo jiné i doc. MUDr. Vorel opakovaně odborně vyjadřoval.

Pokud toto žalovaný, potažmo jeho senát účelově přehlídí, tohoto znalce i přes opakované návrhy nevysechne a s odkazem na nedostatek potřebné (domnělé) specifické odbornosti ustanoví revizní znalecký posudek, jde podle názoru žalobce právě jen o libovůli. Ostatně právě pro toto tendenční vedení řízení, založené na předsudku o absenci příčinné souvislosti, odmítl žalobce spolupracovat a poskytnout souhlas s nahlédnutím do své zdravotní dokumentace.

Žalobce je proto přesvědčen, že žalovaný správně měla postupovat podle jím opakovaně odkazované judikatury určující postup při znaleckém dokazování vzájemně si konkurujících posudků (nutno zdůraznit, že jde o odlišnou situaci od konkurence znaleckého posudku a listinného důkazu).

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „v případě, že ve věci je k dispozici více znaleckých posudků na tentýž předmět zkoumání, je nutno především konstatovat, že mají v zásadě zcela rovnocennou důkazní hodnotu. Nastane-li pak situace, kdy se ve svých závěrech posudky rozcházejí a nejedná se přitom o markantní, laikem rozpoznatelný a bez technických znalostí vysvětlitelný rozpor, správnímu orgánu nesvědčí pozice arbitra, znalce, případně revizního znalce, jenž by byl sto usuzovat, který znalecký posudek je správný a který nikoliv.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011 - 79, shodně též rozsudek ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 – 60, publ. pod č. 11/2010 Sb. NSS). *Takové případy je zapotřebí řešit výslechem znalců, případně dokonce dalším znaleckým posouzením* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 As 69/2012-27 a ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010-60).

Žalobce je proto i za současné situace přesvědčen, že je nezbytné rozpory ve znaleckých posudcích vypořádat, a to zejména s ohledem na zákonnou povinnost služebního funkcionáře zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 180 odst. 1 zákona). Je přitom nutné zcela jednoznačně vypořádat rozpor v otázce, zda obtíže udávané účastníkem řízení, pro které byl uznán zdravotně nezpůsobilým ke služebnímu místu (obecně zdravotní újma), jsou v příčinné souvislosti s předmětným úrazem z roku 2013, nebo zda mají tyto obtíže jinou etiologii než úrazovou, jak dovozuje Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví (dále jen „Institut“). Tento závěr Institutu přitom není zcela jednoznačný, neboť zkoumání je založeno pouze na přepisu dokumentace ze znaleckého posudku doc. MUDr. Vorla, komparaci obvyklých následků a doby léčení k obtížím udávaným v přepisu této dokumentace, tedy pouze akademických závěrů bez jakéhokoliv exaktního podkladu. K distorzi krční páteře tak mělo dle Institutu dojít působením tupého násilí, kterýžto závěr není opět jednoznačně, logicky a přezkoumatelně odůvodněn. Institut dále čerpá své zjištění z kusé výpovědi vedoucího výcviku ze dne 24. 3. 2017 o tom, jak měl probíhat předmětný výcvik, zcela nepochopitelně však přehlídí veškeré výpovědi dalších svědků, z těchto nečiní žádné závěry.

Jak je uvedeno shora, žalovaný se této své povinnosti vypořádat a logicky odůvodnit rozpory v podstatě vyhnul tím, že soudního znalce doc. MUDr. Vorla označil za odborně nezpůsobilého. Takový postup je nicméně dle názoru žalobce zjevným excesem, který měl umožnit snadné vyloučení příčinné souvislosti založené pouze na znaleckém posudku, který odpovídá zájmům žalovaného.

Žalovaný dále přehlídí i zjevné nedostatky v znaleckém posudku Institutu. Ve skutečnosti proto nelze ani v tomto posudku samém seznat konkrétní závěry a jejich důvody, tedy aby pro laika bylo z hlediska odborných znalostí seznatelné, proč jsou právě závěry Institutu na místě, z čeho vyplývá nepochybná absence příčinné souvislosti toliko na základě obvyklé doby léčení v době 4 týdnů zjištěných Institutem, resp. kategorické vyloučení příčinné souvislosti mezi nehodou a onemocněním celé páteře. V tomto obsahoval posudek MUDr. Vorla zcela protichůdné závěry, které byly odůvodněné, je proto otázkou, proč tyto nebyly nijak v revizním posudku vypořádány. Závěrům Institutu pak částečně protiče také záznamy z prvotní zprávy a vyšetření , kde je diagnostikována distorze páteře a blokáda střední Th oblasti páteře. Ze záznamů je také naopak zřejmé, že distorze páteře byla udána naposledy v roce 2000, potom žádnými obtížemi účastník netrpěl, mimo období dopravní nehody v roce 2007. Ani tato skutečnost není nijak vzata v potaz.

Pakliže měl být tento znalecký posudek Institutu revizním znaleckým posudkem k posudku MUDr. Vorla, neobsahuje vůbec žádné odborné vypořádání jeho názorů, kromě paušálního konstatování, že posudek MUDr. Vorla byl zpracován mimo jeho odbornost, a to s odkazem, že nemá právo se vyjadřovat k pracovně-lékařským posudkům.

Toto tvrzení je zavádějící, neboť dané zkoumání není svou povahou posudkovým lékařstvím ve smyslu zák. č. 373/2011 Sb., jak je rozvedeno výše. Ostatně pokud by šlo o takový posudek, bylo by nutno i posudek Institutu bez dalšího odmítnout, když nespĺňuje předpoklad podle § 42 odst. 1 písm. a), b) zák. č. 373/2011 Sb., neboť by nebyl zpracován na podkladě zákonem bezvýjimečně předepsaného lékařského vyšetření a na základě výpisu zdravotní dokumentace. Dle názoru účastníka řízení naopak znalecký posudek spadá do odbornosti doc. MUDr. Vorla a je zřejmé, že Institut pouze touto výhradou obešel primární účel zadaného posudku jako revizního. V této souvislosti je proto nutné namítat absolutní nepřezkoumatelnost posudku Institutu jako revizního, neboť neobsahuje vůbec žádné vypořádání odborných závěrů MUDr. Vorla, neobsahuje žádné odůvodnění, na základě jakých důvodů a příčin by ty které závěry měly být nesprávné a proč je na místě činit závěry odlišné. Posudek tedy vůbec neplní úlohu revizního posudku.

Vysoce limitujícím z objektivního hlediska se musí jevit již samotná skutečnost, že posudek byl zpracován akademicky na základě přepisů informací obsažených v posudku doc. MUDr. Vorla, tedy právě bez lékařského vyšetření a bez možnosti nahlédnout do zdravotní dokumentace žalobce.

Lze proto důvodně namítat, že naopak posudek Institutu nezbytně tíží deficit přesvědčivosti již z hlediska formálních příčin. Institut sice na jedné straně dovozuje, že se zkoumání blíží posudkovému lékařství, nicméně posudek zpracovává akademicky bez adekvátních podkladů, za něž lze přiměřenou aplikací považovat obstarání lékařské prohlídky a výpisu zdravotní dokumentace (§ 42 odst. 1 písm. a), b) zák. č. 373/2011 Sb.). Dle názoru účastníka řízení nelze dále přehlížet, že Institut opět bez konkrétních podkladů činí odlišné odborné závěry o způsobilosti při nástupu do služebního poměru, kdy jednak vůbec oproti vstupnímu posudku nedisponuje lékařskou dokumentací, ani lékařským vyšetřením, ale je schopen činit zcela určité závěry, které jsou však objektivně vzato vysoce spekulativní. Takové závěry jsou navíc v rozporu se zákonnými účinky lékařského posudku podle § 44 odst. 4 písm. b) zák. č. 373/2011 Sb. a z toho vyplývající zdravotní způsobilosti, kterou zákon neumožňuje zpětně zpochybňovat.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby bylo znalecké zkoumání doplněno tak, aby byly vypořádány rozpory a nedostatky ve znaleckých posudcích. Nechť je vyslechnut doc. MUDr. Vorel a zpracovatelé posudku Institutu, popřípadě nechť je zadán skutečný revizní posudek. Posouzení této otázky žalovaným nebylo dle názoru žalobce zákonné.

Žalobce dále namítá, že dokazování nebylo řádné ani ve vztahu k okolnostem vzniku úrazu, a to při vědomí povinnosti žalované zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 180 odst. 1 zákona) a při respektování účinků pravomocného správního rozhodnutí o tom, že za tento úraz nese 100 % odpovědnost bezpečnostní sbor.

V této souvislosti je také nutno podotknout, že žádný ze znalců si sám nemůže utvářet skutková zjištění a postup, kdy Institut své závěry odůvodňuje izolovanou částí výpovědi jednoho svědka a přehlíží ostatní výpovědi, je opět z procesního hlediska nepřijatelný. Nelze přehlížet protichůdné výpovědi (zda byl nácvik v sedě či ve stoje – svědci x , atd.). Z hlediska povinnosti žalované zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – jak ostatně opět žalobce v průběhu řízení opakovaně navrhoval – se jeví adekvátním, aby bylo zjištěno z dokumentace Policie České republiky, kdo další byl přítomen tomuto nácviku, mělo by jít o minimálně dva další svědky. Těmito svědeckými výpověďmi mohl být zjištěn skutečný průběh nácviku. Při hodnocení svědeckých

výpovědí dále nelze přehlížet, že osoba vedoucí cvičení logicky má svůj osobní zájem na věci z hlediska své případné odpovědnosti (pokud by cvičení bylo nevhodné a mohlo vést k úrazu, byla by za to odpovědná právě tato osoba). Tato skutečnost je opět zcela přehlížena.

Žalobce dále navrhoval, aby byla opatřena dokumentace k průběhu tělesných příprav žalobce a sv. Kocourka za rok 2013, u žalobce také za všechny roky od nástupu v roce 2003, a to k prokázání či vyvrácení tvrzení, že odvádění osob na zem za hlavu je nacvičováno 5 let a k pohybové způsobilosti a případnému vlivu nehody z roku 2007. Soudní znalci se na základě této dokumentace mohou mimo jiné vyjádřit k tomu, že pokud by existovala dřívější distorze páteře (jak dovozuje Institut), zda by byl účastník omezen v tělesných přípravách, resp. zda by bylo takové omezení seznatelné. V neposlední řadě nechť je vyžádán a doplněn lékařský posudek, který byl zpracován v souvislosti s nástupem žalobce do služby.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby Krajský soud v Českých Budějovicích vydal následující

rozsudek:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2017, č.j. ŘKŘ-11101/2017 **se zrušuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám jeho právního zástupce ve lhůtě tří ode dne právní moci rozsudku.

V Českých Budějovicích dne 5. 1. 2018

v zast.:

Digitálně podepsal
Jméno: Mgr. Jiří Mulač
Vydavatel: PostSignum
Qualified CA
2, Česká pošta,
s.p. [IČ 47114983]
Sériové číslo: 2456204,
hexadecimálně: 25 7A 8C